

Román

Místo
NA LÁSKU

Lilly
Lucas

přeložil Rudolf Řežábek

Místo
NA LÁSKU

Original Title: A Place to love
Copyright © 2022 by Knaur Verlag. An imprint of Verlagsgruppe
Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Rudolf Řežábek, 2026
Cover © Zero Media, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7019-9 (pdf)

LILLY LUCAS

Místo
NA LÁSKU

přeložil Rudolf Řežábek

Pro Lauru, Ninu a Lucase

Sestry jsou různé květiny ze stejné zahrady.

(anonym)

Kapitola

první

„Podnik, který jen vydělává peníze, je špatný podnik,“ říkával můj otec – a před ním Henry Ford. Když jsem se podívala na excelovou tabulku s příjmy a výdaji naší farmy, podnikání, které *vůbec* nevydělávalo, bylo nepochybně také špatné. Zasmušile jsem se napila kávy. Byla studená. Tak studená, jak jen může káva v červenci v neklimatizované kanceláři být. Vstala jsem od stolu, odhodlaně překročila naši chrápající labradorku Coco a pustila oknem dovnitř čerstvý noční vzduch. Skoro jsem slyšela, jak si rozpálená místnost úlevně povzdechla. Byl tak horký den, že jsme sklizeň broskví museli přes oběd přerušit. Zítra bude nutné ztracený čas dohnat, pokud se má minus v našich účtech někdy změnit v plus. Zhluboka jsem se nadechla, abych potlačila napětí v hrudi, a soustředila se na chladný vzduch na tvářích a vůni zralého ovoce, která se v něm vznášela. Od maringotek sezonních sklízeců ke mně doléhalo brnkání kytar. Na chvíli jsem byla v pokušení začít se vlnit do rytmu hudby.

„Ty ještě pořád pracuješ.“

Sestřin hlas mě přiměl nadskočit.

„Ty zřejmě taky,“ odpověděla jsem a výmluvně se podívala na její zástěru a jemný moučný prach ve vlasech.

„Vyzkoušela jsem nový recept do soutěže.“ Lilac vytáhla zpoza zad talíř, který by se dal rovnou vyfotit do kulinářského časopisu. „Tadá... Broskvový koláč Melba s karamelovou drobenkou.“

„Páni!“ zaúpěla jsem, zatímco v žaludku mi začalo kroutit tak hlasitě, že Coco nastražila uši, ale vzápětí vyhodnotila situaci jako takovou, jaká nestojí za štekot, a podřimovala dál.

„Ještě musím zapracovat na té drobence. Je moc křupavá.“ Sestra sebekriticky nakrčila nos. „A taky by to mělo být trochu sladší. Možná příště použiju odrůdu *New Havens*.“

„Jsem si jistá, že už teď chutná dokonale.“

Stejně jako všechno, co sestra v kuchyni servírovala. Její koláče rok co rok vyhrávaly první místo v soutěži v pečení na místním broskvovém festivalu a její domácí dobroty se v našem farmářském obchodě prodávaly tak skvěle, že to bohužel nebyl vtip, když jsem říkala, že nám teď marmeláda platí účty.

Lilac mezitím hledala na mém stole pár volných centimetrů čtverečních, ale brzy to vzdala a položila talíř na pořadač.

„To ale nevypadá dobře,“ poznamenala s pohledem na monitor. Na čele se jí vytvořila znepokojená vráska, stejná, jaká naskakovala i mojí mámě, když ji něco trápilo. Někdy bylo až skličující, jak moc si byly s Lilac podobné. Stejně kaštanové vlasy, stejně světlá pleť i jemné pihy na nose. Já sama jsem byla víc po otci, zdělila jsem jeho tmavé oči, vlasy a pleť, která v létě spíš hnědla, než rudla.

„No, už to vypadalo i hůř,“ nadhodila jsem v nepřesvědčivé snaze znít optimisticky.

A ani to vlastně nebyla lež. Po tátově náhlé smrti před třemi lety jsem provedla několik změn a optimalizací,

a proto teď byla výnosová křivka opět alespoň trochu vzestupná. Do černých čísel jsme však měli ještě daleko. Pokud bychom letošní sklizeň dobře nezvládli, bylo jen otázkou času, kdy si nás banka znovu pozve na kobereček.

„Přemýšlela jsi o Poppyině nápadu?“ zeptala se Lilac a bokem se opřela o hranu stolu.

„Záleží na tom, který myslíš.“ Znovu jsem překročila fenu a sáhla po talíři. „Ty alpaky? Marihuanu? Ty...“ předstírala jsem, že přemýšlím, a strčila si vidličku do úst, „... včely?“

„Domek na stromě,“ upřesnila Lilac s úsměvem.

Od té doby, co naše nejmladší sestra Poppy ukončila studium na univerzitě a vrátila se k nám na Cherry Hill, přicházela téměř denně s novými nápady, jak farmu postavit znovu na nohy. Nejnovějším z nich bylo pronajímání domku na stromě, který na Cherry Hill postavila se svým nejlepším kamarádem Flynnem, přes Airbnb. Flynn studoval architekturu v sousedním Grand Junctionu a už téměř celý rok bydlel v jednom z přívěsů za naším domem. Za to, že tam mohl přebývat zadarmo, nám pomáhal na farmě – a Poppy s realizací jejích halucinací.

„Vlastně si nemyslím, že je to špatný nápad. Něco takového je teď přece právě na vzestupu. Dobrodružství... dovolená... a tak.“ Do tváří se jí vkradl jemný ruměnek a já jsem musela potlačit úsměv. Jestli na tomhle světě existovaly dvě věci, které s Lilac bytostně neměly nic společného, pak to bylo dobrodružství a dovolená. Kromě školního výletu do Utahu jsem si nevybavovala, že by někdy opustila Colorado, a největším dobrodružstvím jejího života byla pravděpodobně přestavba našeho plynového sporáku na indukční.

„Nějak si nedokážu představit, že by někdo platil peníze za pobyt v domku na stromě uprostřed ničeho,“ podotkla jsem.

I když to bylo krásné místo. Naše ovocná farma se nacházela na okraji Palisade, idylického městečka v západním Coloradu. Palisade, malebně zasazené mezi horským pásmem Book Cliffs na severu, tabulovou horou Grand Mesa na východě a chráněným územím Colorado National Monument na jihu, bylo známé především jednou věcí: ovocem. Na dva a půl tisíce obyvatel připadalo více než třicet plantáží a vinic, které při pohledu shora vytvářely obrazec ze všech možných odstínů zelené. Naše obecní značka měla tvar koše s ovocem a stálo na ní: „Vítejte v Palisade – kde život chutná po celý rok“.

„Podívala ses v poslední době na domek na stromě? Opravdu s ním pořádně pohnuli. Je tam dokonce záchod a sprcha. A když ležíš v posteli, můžeš se oknem dívat na hvězdy.“ V očích se jí objevil zasněný výraz. „Aspoň o tom popřemýšlej, June. Byl by to pro nás další zdroj příjmů a Poppy by konečně zase měla co dělat. Máma si taky myslí, že je to dobrý nápad.“

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbila jsem a strčila si vidličku do pusy. Bože, ten dort chutná opravdu božsky. „Kde vlastně je?“

„Máma? Už spí.“

„Poppy.“

„Je ještě venku s Flynnem a pár sezonními pracovníky.“

Povzdechla jsem si. „Ach jo, zítra nebude fit.“

„Dopřej jí tu zábavu. V poslední době to pro ni nebylo lehké.“

„Lehké to nebylo pro nikoho z nás,“ zamumlala jsem a zašílhalo na tátovu fotku v rámečku na svém psacím stole. Jeho psacím stole.

V posledních několika letech se moje rodina musela vyrovnat se dvěma vážnými ranami osudu. Nejprve byla

mamince diagnostikována roztroušená skleróza v raném stadiu a o šest měsíců později tátu postihl infarkt. Když se to stalo, prořezával s naším předákem Javierem výhony jabloní. V jednu chvíli stál na žebříku a písal si, v další ho sanitka s blikajícími modrými světly odvezla do nemocnice v Grand Junctionu. Byla jsem si jistá, že by raději zemřel na Cherry Hill než na dálnici. Alespoň místo posledního odpočinku našel v rodné půdě. Pohřbili jsme ho na kopci, který dal naší ovocné farmě jméno, pod vzrostlou třešní, jež každé jaro kvetla, a na jeho hrob přšla záplava bledě růžových květů.

„Ano, ale Poppy je devatenáct,“ vrátila mě Lilac do přítomnosti. „Tenkrát i mě zajímaly jiné věci než sběr broskví.“

„No jistě. Hlavně Theo Marino,“ škádlila jsem ji.

Lilac mi to oplatila plácnutím do ramene.

„Pamatuješ si ještě, jak ho táta s brokovnicí v noci honil mezi jabloněmi, protože si myslel, že je to zloděj?“ zasmála jsem se.

„A jak se Theo až do příštího rána schovával na stromě? To mi ani nepřipomíněj.“ Zachichotala se. „Abych nezapomněla, jeho bratr se na tebe onehdy ptal. Myslím, že by si s tebou někdy rád vyšel.“

Málem mi zaskočilo. „Vince Marino? Náš finanční poradce?“

„Ale no tak, nevypadá špatně. A mohl by ti s tím pomoci.“ Zamžourala na monitor a povytáhla obočí.

„To vůbec nepřipadá v úvahu.“

„No dobře. Takže Vince ne. Ale opravdu bys zase měla začít chodit mezi lidi, June. Když jsi měla rande naposledy, nosila Poppy ještě rovnátka.“

„To zase není až tak dlouho.“

„Nejmíň rok.“

Byl to rok a půl, ale to jsem jí neřekla. Stejně jako jsem jí neprozradila, že na randění prostě nemám energii. A na všechno, co s tím souvisí. Na otázku, co bych si měla obléct, abych nevypadala příliš jako farmářka, ale přitom pořád byla sama sebou. Výběr místa, nucené rozhovory a neustálé předstírání. To zvláštní ticho, které se rozhostí, když si uvědomíte, že s tím druhým nemáte nic společného. Jedna věc byla totiž jistá: nejsem typ ženy, se kterou byste si mohli povídat o nejnovějších seriálech na Netflixu. Nemám tušení, kde v Grand Junctionu sehnat nejlepší ramen, který nový klub se právě otevřel nebo které cestovní destinace jsou zrovna teď in. Bylo mi dvacet pět let a zodpovídala jsem za padesátihektarovou ovocnou farmu, která patřila mé rodině už po tři generace. A udělám cokoli – cokoli –, aby to tak zůstalo.

Kapitola druhá

Ještě se rozednívalo, když mi zazvonil budík. Byla jsem už zvyklá vstávat brzy, ale nikdy to pro mě nebylo snadné. Rozespale jsem zašmátrala po mobilu a vypnula zvonění, než jsem se znovu zabořila do měkkého polštáře a vychutnávala si klid před bouří. Čekal nás dlouhý, neuvěřitelně vyčerpávající den sklizně a obrovské množství práce, pokud jsme nechtěli propásnout optimální zralost broskví. *Punto óptimo*, jak tomu říkal Javier. To, co dnes nesklidíme ze stromů, rychle přezraje natolik, že nevydrží cestu k zákazníkovi, a nakonec to skončí v Lilacíných marmeládách a koláčích.

Z přízemí se ozývaly hlasy a řinčení nádobí. Máma a Lilac zřejmě už byly vzhůru a připravovaly snídani pro nás a pomocné dělníky. Na Cherry Hill bylo tradicí, že den sklizně začínali všichni společně. Nebyla náhoda, že na naší verandě trůnil stůl, ke kterému se vešlo až dvacet lidí. „Pracujeme spolu, jíme spolu,“ slyšela jsem říkat otce a cítila v srdci neuvěřitelnou melancholii, jako vždy, když jsem na něj pomyslela.

Odhodila jsem přikrývku stranou a zhoupla nohy z postele. Pod chodidly jsem cítila chladná prkna podlahy, drobné nerovnosti a hrboly, které mi připomínaly, že nejsem

první člověk, který v této místnosti přebývá. Tři generace McCarthyů žily v tomto domě od doby, kdy se moji prapra-
rodiče na počátku dvacátého století natrvalo usadili v Pali-
sade a zasadili první stromy. Přežil vichřice, bouře, torná-
da a záplavy. Zažíval obrovské štěstí i smutek, když viděl,
jak lidé přicházejí na svět a zase jej opouštějí. Byl tu přede
mnou a bude tady i po mně – myšlenka, která mi někdy
připadala krásná a jindy mi naháněla husí kůži.

Když jsem otevřela okno, místnost zaplavil chladný
ranní vzduch. Voněl rosou, hlínou, mechem a vlhkou trá-
vou. Cáry mlhy visely nad zdánlivě nekonečnými řadami
ovocných stromů, které se táhly před mýma očima, a na
severu se nad mlžným oparem tyčily Book Cliffs. Pohoří,
které připomínalo vyrovnané knižní hřbety, bylo pořád
ještě nenápadně šedé, ale jakmile vyjde slunce, rozzáří
se ohnivě rudě. Takový pohled by potěšil každého malí-
ře krajinek.

Poté, co jsem skočila do sprchy, jsem vytáhla ze skříně jed-
nu ze svých kostkovaných pracovních košil a vklouzla do
ošoupaných dřínových lacláčů, se kterými jsem se prostě
nemohla rozloučit – i když právě *tyhle* jsem opravdu nosi-
la, ještě když Poppy měla rovnátka. Stáhla jsem si vlasy do
nízko posazeného culíku, popadla svůj stetson se širokou
krempou a seběhla dolů. Z kuchyně mi vyšla vstříc Coco, ra-
dostně zavrtěla ocasem a poskytla mi nedobrovolný oplach
obličeje, když jsem se k ní sklonila.

„Dobré ráno,“ zahlaholila Lilac až příliš vesele a protlačí-
la se kolem nás se dvěma konvicemi kávy v ruce. Přitom mi
do nosu vnikla vůně jejího opalovacího krému. Lilac měla
tak světlou pleť, že se v letních měsících prakticky koupa-
la v krému s ochranným faktorem 50, než vyšla z domu.

Následovala jsem ji s Coco na verandu. Všechna místa u stolu byla až na několik výjimek obsazená. Roznášely se košíky s chlebem, cinkaly talíře a příbory a máma rozdávala z podnosu jablečný koláč. Zatímco jsem usrkávala kávu, Javier dával řidičům kombajnů poslední pokyny – někdy anglicky, jindy španělsky. Někteří z nich byli Flynnovi spolužáci, kteří si financovali školné letní práci ve zdejších sadech a vinicích. Většinu však tvořili sezonní dělníci z Latinské Ameriky. I když si to nikdo nechtěl přiznat, Colorado – stejně jako zbytek země – bylo závislé na pracovní síle ze zahraničí. O to víc mě štvalo, jak málo se jim dostávalo uznání za to, že vykonávají práci, na kterou se průměrný Američan často cítil až příliš dobrý. Dokonce ani tady v regionu jim někteří majitelé nebyli ochotni platit zákonem stanovenou minimální mzdu, což pravidelně vyvolávalo ve sdružení farmářů vášnivě diskuse. Můj otec tam po léta vedl kampaň za spravedlivé mzdy a slušné ubytování, čímž si získal nejen přátele. Náš soused George Radisson nás jednou nazval „Hiltonem pro Mexičany“, protože maringotky našich sezonních dělníků byly vybaveny malými televizory, a první předseda Mitch Rudolphs, který ještě pořád truchlil po Trumpově nezvolení, tátu obvinil, že tímto způsobem přilákal do země ještě více *drogových baronů*. „Drogoví baroni nemají zapotřebí sbírat tvoje jablka za pár mizerných dolarů, Mitchi,“ odpověděl táta a suše se zasmál. Někdy jsem si přála, abych zdědila jeho klid. Ten dar nechat od sebe odrážet všechny hlouposti. Místo toho jsem si po každé schůzce sdružení připadala jako přespříliš nafouklý balonek, který co nevidět praskne.

„Kde jsou Poppy a Flynn?“ zeptala jsem se a podívala se na hodinky. „Jestli chceme dodržet harmonogram, musíme

vyrazit co nejdřív.“ Neunikl mi pohled, který si máma vyměnila s Lilac. Přepadla mě nejasná předtucha.

„Flynn je u doktora,“ ozvala se Devi, studentka, která pomáhala se sklizní poprvé. „Zvrtil si kotník.“

„Cože?“ Vytřeštila jsem oči. „Kdy?“

„Ehm... dneska v noci,“ odpověděla viditelně vystrašeně.

„Dnes v noci?“

„On... zakopl.“

Nervózně těkala očima po spolužácích, kteří si najednou velmi pozorně prohlíželi obsah svých hrnků s kávou.

„Zakopl?“ naléhala jsem.

„No jo... on... nesl Poppy do auta a pak šlápl na –“

„On ji nesl?“ Snažila jsem se zůstat klidná. „Kde je Poppy teď?“

„Není na tom moc dobře,“ odpověděla máma.

„Není na tom moc dobře?“ zopakovala jsem pomalu a zvedla obočí.

„Začneme, June,“ zamumlal Javier, jako by v tu chvíli pocítil, že je ve vzduchu špatná nálada.

„Jasně,“ zamumlala jsem nepřítomně a opět se otočila k mámě a Lilac.

„Dnes v noci se několikrát pozvracela,“ upozornila Lilac, která měla svůj pokoj hned vedle koupelny.

Z úst mi vyšel přidušený smích. „To snad není pravda. Dneska je náš nejdůležitější den sklizně a ona leží v posteli s kocovinou? Vždyť věděla, že ji nutně potřebuju!“

Máma pokrčila rameny, povzdechla si a mně to začalo vrtat hlavou. Flynnem a Poppy odpadli hned dva z našich plánovaných pomocníků při sklizni. Takhle pracovní skluz nedokážeme dohnat. Zachvátila mě směsice zoufalství a vzteku. „Takhle tedy ne!“ vyhrkla jsem a zvedla se od stolu tak prudce, až židle hlasitě zaškrábala o podlahu.

„June!“ zavolaly za mnou máma a Lilac, když jsem vtrhla do domu a vyběhla po schodech. Bez zaklepání jsem rozrazila dveře do Poppyina pokoje. Z chodby dopadl na její postel kužel světla. Choulila se na matraci jako embryo, chránila si oči před světlem a vydávala ze sebe zmučené vzdychání. Když mi nos zaplnil štiplavý zápach alkoholu a zvratků, bez váhání jsem zamířila k oknu, vytáhla žaluzie a vpustila do pokoje trochu čerstvého vzduchu. Poppy se konečně probrala a žalostně zasténala.

„Co to má znamenat, June?“ zakvílela a přetáhla si polštář přes hlavu.

„Co to má znamenat? To mi řekni ty. Věděla jsi, že tě dneska potřebuju, a přesto jsi neměla nic lepšího na práci než se takhle nalít jako dělo?“

„Já jsem se *nenalila jako dělo*. S tím pivem bylo něco špatně.“

„Jo, hlavně s jeho *množstvím*. Teď mi chybějí dva lidi, Poppy!“

„Proč dva?“ zaskřehotala a vykoukla zpod polštáře.

„Protože Flynn si zřejmě zvrtil kotník, když tě nesl,“ vysvětlila jsem s posledními zbytky sebeovládání.

„On mě nesl? To si vůbec nepamatuju.“

Zavřela jsem oči a potlačila výkřik. „Máš deset minut na to, abys pohnula zadkem do broskvového sadu, Poppy McCarthyová!“

„Nemůžu,“ zasténala a opět zmizela pod polštářem.

„Můžeš a uděláš to!“ zafuněla jsem, zamířila k její posteli a vytrhla jí polštář.

„To ne!“ zaprotestovala.

Chvilí mi trvalo, než jsem dostala tep pod kontrolu. „Jestli dneska nesklidíme ty broskve ze stromů, budeme mít vážný problém.“

„Jestli je všechny pozvácím, budeme ho mít taky.“

„Deset! Minut!“

Nečekala jsem na její reakci, otočila se na podpatku a vyběhla z místnosti.

O hodinu později se Poppy objevila u broskvoní, bledá jako stěna a zamračená. Na sobě měla roztrhané džínové šortky a tričko zauzlované v pase, které odhalovalo pruh opálené kůže. Dlouhé světlé vlasy jí stále vykukovaly zpod kovbojského klobouku a šířily citronovou vůni, která alespoň částečně maskovala zápach kocoviny. Beze slova popadla přepravku a zamířila k dvojici studentů. Ti sestru přivítali jásotem a něčím, co znělo jako *Party Queen*. Protočila jsem oči a opatrně vyklopila obsah nádoby do jedné z kádí na dodávce.

„Jsme moc pomalí,“ poznamenal Javier při pohledu na obsah kádě. Nebyl to muž mnoha slov, ale byl upřímný, což na něm táta vždycky oceňoval.

„Prostě nám chybějí dva lidé,“ povzdechla jsem si.

„Poppy je už přece tady.“

Oba jsme se současně podívali na mou sestru, jež se krčila jako hromádka neštěstí na jednom ze žebříků a právě v tu chvíli upustila broskev, kterou utrhla ze stromu. Javier se pod kloboukem, který měl stažený nízko do obličeje, usmál.

„Možná bych se měla poptat u Radissonových, jestli by mi mohli narychlo půjčit nějaké lidi,“ uvažovala jsem nahlas.

Javier se hrdelně zasmál. „Budou ti účtovat dvojnásobnou mzdu, to si uvědomuješ, ne?“

„Ano,“ zamumlala jsem.

Radissonovi byli naši nejbližší sousedé a vlastnili největší sad v Palisade a exkluzivní vinici s domkem pro hosty. Na

rozdíl od nás nedodávali do regionálních obchodů s biopotravinami, ale do Walmartu a Targetu a místo na biodiverzitu a udržitelnost se soustředili na... zisk. Představovali všechno, co táta odsuzoval, takže jsem tu myšlenku rychle zavrhla a zase vylezla na žebřík.

Dřeli jsme jak mezci až do pozdních dopoledních hodin, ale naše plány nám opět zkomplikovalo horko. Na obloze nebyl ani mráček a slunce do nás nemilosrdně pražilo. Košile se mi lepila na záda a z okraje klobouku kapal pot.

„Musíme si dát pauzu, June,“ upozornil Javier.

„Ještě jsme nezvládli ani třetinu.“ V mém hlase rezonovalo zoufalství a stres.

„Jen se na ně podívej. Jsou úplně vyřízení. Někteří dokonce,“ zašilhal na Poppy, „a jiní ještě víc.“

„Ale...“

„June,“ ozval se za námi mámin hlas.

„Za chvíli, mami,“ vzdychla jsem a v hlavě se mi honily myšlenky. Jestli si teď uděláme přestávku, budeme muset...

„June,“ ozvala se znovu.

Otočila jsem se a jen taktak se mi podařilo zabránit tomu, abych jí otráveně neodsekla: „No co zase?“

„Je tu... nějaký muž, který chce s tebou mluvit.“

„Teď nemůžu,“ odmítla jsem a chtěla se otočit zpátky k Javierovi.

„Myslím, že je to důležité.“ Její tvář přelétl zvláštní výraz.

„Mami, máme tady teď velký problém, takže –“

„Tvrdí, že je s tebou ženatý.“

Zamžourala jsem, nasucho polkla a znovu zamžourala. „Cože?“

„Říká, že... se jmenuje Henry.“ Odmlčela se, jako by zkoušela, jak na mě její slova zapůsobí. Jak zapůsobí zvuk toho jména. „A... je tvůj manžel.“

Henry, rozléhalo se mi v hlavě, když jsem na sobě cítila mámin pohled a její oči zkoumající můj obličej. Hledala v něm náznak jakékoliv reakce.

„Kde je?“ vysoukala jsem ze sebe.

Máma se zamračila, jako by čekala jinou odpověď. „Požádala jsem ho, aby počkal na verandě, než se ta záležitost vyjasní.“ *Ta záležitost se přece vyjasní, že ano? Věděla bych, kdyby se moje dcera vdala.* Nevyslovila to. Ani nemusela. Začalo mi šumět v uších. Před očima mi tančily černé tečky.

„June?“

Mámin hlas ke mně dolehl jen tlumeně.

„June? Jsi v pořádku?“ Položila mi ruku na rameno. „Javiere, máš pro ni láhev vody?“

„Nepotřebuju vodu,“ zamumlala jsem. A vzápětí jsem se rozběhla.

„June?“ zavolali za mnou oba.

„Co se děje?“ slyšela jsem, jak se ptá Lilac, ale už jsem byla příliš daleko na to, abych zaslechla máminu odpověď.

Kapitola třetí

Cesta z broskvového sadu k hlavnímu domu mi ještě nikdy nepřípadala tak dlouhá. Možná to bylo i proto, že jsem se musela několikrát zastavit, abych dostala pod kontrolu třes v nohou. Abych utišila hlasy v hlavě. *Je to vůbec možné? Je opravdu tady? A pokud ano, proč?* Zahnula jsem za roh a strnula. I když stál zády ke mně, okamžitě jsem ho poznala. Tu vysokou, štíhlou postavu. Tmavé, mírně zvlněné vlasy. Rovné držení těla. Nemohla jsem od něj odtrhnout oči a zároveň se obávala okamžiku, až se otočí. Kdy si budu jistá, že je to opravdu on. *Henry*.

Jako by slyšel mé myšlenky, obrátil se ke mně. Od doby, kdy jsem ho viděla naposledy, uplynuly tři roky a já jsem se sama sebe ptala, jak je možné, že se nezměnil. Když se přece jinak změnilo úplně všechno.

„Juniper.“

Při zvuku jeho hlasu ve mně hrklo touhou. Henry byl vždycky jediný, kdo mě důsledně oslovoval celým jménem, a část mého já byla ráda, že ani v tomto ohledu se nic nezměnilo. Ta druhá zaregistrovala chlad v jeho hlase. V jeho očích. Byly šedomodré. Modrošedé. Jako zatažená obloha v létě.

„Co... tady děláš?“ zeptala jsem se příliš vysokým hlasem a vystoupala k němu po dvou schodech na verandu.

Poprvé se mu v obličeji ukázala nějaká emoce. Jeho výraz se změnil z rezervovaného na nedůvěřivý. „Dobře, děkuju. A tobě?“

Polkla jsem. „Omlouvám se, já... jsem to nečekala...“, *že tě ještě někdy uvidím*. „Jak se máš?“

I když mi ta otázka teď připadala strašně strojená, jeho odpověď mě zajímala. Uvědomila jsem si, že mě zajímá spousta věcí. Proč má na sobě dlouhé kalhoty. Proč je tak bledý. Jestli jsou ty boty nové. Co je to za obálku v jeho ruce. Proč pořád vypadá tak zatraceně přitažlivě.

„Dobře. A ty?“ zaznělo z jeho úst střízlivě.

„Taky dobře,“ odpověděla jsem, protože to lidé chtěli slyšet, když se na to ptali. Na druhou stranu Henry nevypadal, že by ho moje odpověď přesvědčila. *Jsi si jistá?* zeptal se jen očima, které v tu chvíli skenovaly můj pošramocný vzhled. Po našem rozchodu jsem si občas představovala, jaké by to bylo, kdybychom se znovu setkali, ale špinavé nehty a skvrny od potu v tom nikdy nefigurovaly. „Jsme uprostřed sklizně broskví,“ dodala jsem.

„Ano, tvoje *mum* se mi o tom zmínila.“ Vyslovil to britsky, s otevřeným krátkým *a* – a já jsem si vzpomněla na naše první setkání. Že jsem se do jeho přízvuku zamilovala dřív než do něj samotného. „Byla milá.“ Odfrkl si. „Když vezmu v úvahu, že neměla tušení, kdo jsem.“

Chlad v jeho hlase byl zpátky. Ale teď v něm rezonovalo ještě něco jiného. Křivda.

„Henry, já –“

„To je v pořádku,“ přerušil mě zběžným gestem ruky. „Na tom už nezáleží.“ Jako by jen čekal na správnou narážku, podal mi obálku. „Můj právník už něco sepsal. Rád bych to

s tebou krátce prošel. Jestli budeš souhlasit, všechno ostatní může jít přes něj a ty si ušetříš náklady na..."

Zbytek jsem neslyšela, protože jsem jako omámená zírала na obálku ve své ruce. Dvě stě, možná tři sta gramů, které mi připadaly jako metrál. Ruka mi ztěžkla. Srdce se mi rozbušilo a cítila jsem, jak mi krev tepe ve spáncích.

„Chceš se rozvést,“ pronesla jsem zajímavě.

„Ano. Měli jsme to udělat už dávno.“

Mlčela jsem. Moje srdce ovšem ne. Pulzovalo a křečovitě se svíralo, škubalo sebou a bolelo.

„To jen kvůli tomu jsi přiletěl z Walesu?“

„Ne. Jsem na návštěvě u Addie a Milese. Takže... se to nabízelo.“

„Vy jste pořád v kontaktu?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Samozřejmě. Byli to na vysoké naši nejlepší kamarádi.“

Naši svatební svědkové. Jeho tichá výčitka mi neunikla.

„Vždycky od nich dostávám ty nekonečně dlouhé hromadné e-maily, ale většinou na ně nestihnu odpovědět, dokud nepřijde další.“ Pokusila jsem se usmát, ale odrazilo se to od něj jako kulka od neprůstřelné vesty.

„Ano, Addie to taky říkala.“

Vy o mně mluvíte? chtěla jsem se zeptat. Místo toho jsem řekla: „Jsem teď hodně vytížená. Farma... To... Tady je pořád tak nějak co dělat.“ Poslední část věty mi vyšla z úst už jen jako zamumlání. Rozhostilo se mezi námi ticho.

„Takže... máš chvíli?“ zeptal se nakonec a ukázal na obálku. „Mohli bychom to rychle projít.“

„Teď?“ zeptala jsem se zaraženě.

„Nebude to trvat dlouho. Chci tu věc vyřešit co nejrychleji.“

Tu věc. To se z nás stalo. O tři roky později. Srdce mi ztěžklo jako kámen a dostavila se tíseň, jakou jsem na téhle verandě dosud nepocítila.

„Teď nemůžu. Dnes je poslední den sklizně. Musím se vrátit ke svým lidem, jinak to nestihneme.“

Na spánku mu pulzovala žíla, ale odpověděl naprosto klidně: „No, a kdy by se ti to hodilo? Dnes večer?“

„Ty chceš čekat tak dlouho?“ odpověděla jsem překvapeně.

„Jak jsem řekl, chci tu věc vyřešit co nejdřív.“

„Máš naspěch,“ poznamenala jsem cyničtěji, než mi příslušelo.

„Tři roky, Juniper – to není žádný spěch,“ opáčil trpce. Tón, který neodpovídal jeho rysům, v nichž se náhle zračila něžnost. „A kdopak jsi ty?“

S nepatrnou prodlevou jsem si uvědomila, že jeho úsměv není určen mně, ale Coco, která se vedle mě objevila a přitulila se mi k noze.

„Tohle je Coco.“

„Coco,“ zamumlal, dřepł si a natáhl k ní ruku. „Ty jsi ale krasavice.“ Pohladil ji po hlavě a boku. Coco zavrtěla ocáskem a jednou ho olízla po tváři.

„Coco!“ napomenula jsem ji, ale Henry se rozesmál. Hlasitým, upřímným smíchem, ze kterého mě zamrazilo. Protože jsem ho už dlouho neslyšela. Protože jsem si v tu chvíli uvědomila, jak moc mi chybí. A pak se smích vydral z hrdla i mně. Henry vzhlédl a naše oči se setkaly. Poprvé po třech letech. Ale netrvalo ani vteřinu a jemnost v jeho rysech vystřídala rezervovanost. Naposledy pohladil Coco po tmavé srsti a vstal. Výraz v jeho tváři se změnil na vážný. Z přátelského na obchodní. Jako by si znovu uvědomil, proč sem přišel.

„Takže dnes večer to platí?“

Trochu vystresované jsem přikývla. „Co chceš do té doby dělat?“

„Spát.“ Skoro mě překvapilo, že jeho odpověď nezněla „Do toho ti nic není“. „Ten let mě opravdu vyčerpál. Stejně jsem se chystal, že si budu muset někde dát pauzu.“

Znamenalo to, že tu chce zůstat přes noc? V Palisade?

„Můžeš mi doporučit nějaký hotel?“

Ano, znamenalo.

„*Dancing Moon* na Main Street,“ odpověděla jsem na-prosto mechanicky.

„Dobře. Tak se sem dnes večer vrátím. V osm?“

Přikývla jsem dřív, než jsem si stačila rozmyslet, jestli je to vhodná doba, a on mi jen pohledem dal najevo, že si tu obálku zase chce vzít zpátky. Podala jsem mu ji a sledovala, jak se chystá odejít.

„Proč jsi nezavolal?“ vyhrkla jsem, snad jen proto, abych ho zastavila. Abych se mu mohla ještě chvíli dívat do očí. I když se v nich zračilo čiré odmítnutí. „Tohle všechno jsi mi mohl říct po telefonu.“

„Na rozdíl od tebe takové věci raději řeším osobně.“

Jeho slova mě zasáhla až do morku kostí a on to viděl. Na zlomek vteřiny se mu v rysech mihlo něco jako lítost, pak jeho výraz opět ztvrdl. „Kromě toho jsem tvoje číslo vymazal.“

Polkla jsem.

„Tak zatím,“ zamumlal, otočil se a zamířil k autu z půjčovny. Byla to černá toyota zaparkovaná vedle tátova starého pick-upu, který se na slunci leskl jako vyhřebelcovaný kůň.

„Uvidíme se později,“ zašeptala jsem, ale on to neslyšel.

Pořád ještě jsem tam stála, když nasedl do auta, které zmizelo v oblaku prachu a drkotalo po šterkové příjezdové cestě. Když se mi ztratil z dohledu, vydechla jsem a cítila, jak mi z těla vyprchává napětí. Jako by někdo přerázl vlákna,

kteřá mě držela ve vzpřímené poloze. Ale nebyl to příjemný pocit. Žádná úleva se tím nedostavila. Jen prázdnota. A přívál pocitů, které jsem si v tu chvíli nemohla dovolit. Musela jsem se vrátit na plantáž. Nezbyvalo mi než fungovat. Záviselo na tom příliš mnoho. A zoufale jsem se potřebovala soustředit na něco, co by mě od toho setkání rozptýlilo. Od toho, jak moc mě teď Henry nenávidí. *Udělal jsem správnou věc*, říkala jsem si. Tehdy. Bylo správné nechat ho jít, nezničit mu budoucnost. Protože právě to bych z dlouhodobého hlediska způsobila. Ne já, ale můj život. Cherry Hill. *Udělal jsem správnou věc*, opakovala jsem si v duchu. Stále dokola. Coco do mě šťouchla čumákem, jako by mě chtěla vrátit do přítomnosti. Vešla jsem do domu, zamířila do koupelny a opláchla si obličej studenou vodou, zatímco se mi hlavou honily myšlenky a vnucovaly se mi různé obrazy. Útržky rozhovorů. *Ahoj, já jsem Henry... Nikdo mi neříká Juniper... Vezmi si mě... Prosím, už mi nevolej... Já tě miluju...*

Když jsem vyšla z koupelny, dolehly ke mně hlasy z verandy. Máma, Lilac, Poppy. Zněly rozrušeně a zmateně. Zamžourala jsem k zadním dveřím a zápasila sama se sebou, pohrávala si s myšlenkou, že se prostě odsud vykradu. Na poslední chvíli jsem si to však rozmyslela. Zhluboka jsem se nadechla, narovnala ramena a vykročila ven. Hlasy rázem utichly a tři páry očí si mě prohlížely. Zvědavě, vyčkávavě, zmateně.

„Musím si s vámi promluvit.“

Kapitola čtvrtá

„Tak co?“ zeptala se mě máma, když jsem se na notnou chvíli odmlčela. Přemýšlela jsem, jak začít. A kde. U našeho prvního setkání? Prvního polibku? Matriky v Portlandu? U dne, kdy jsem Henrymu zlomila srdce?

„Tak jo,“ řekla jsem spíš pro sebe. „Když jsem studovala v Portlandu, měla jsem přítele. Henryho. Chodili jsme spolu rok a těsně před koncem studia se vzali.“ Nikdo nic neřekl. Všichni na mě strnule zírali. „Byla to chyba. Byli jsme moc mladí a... naše životy se vyvíjely příliš odlišně.“ To postihovalo jen polovinu pravdy, možná dokonce pouze čtvrtinu. „Nevyšlo to a já to krátce poté ukončila. Ale formálně jsme pořád ještě manželé. Proto tu Henry je. Chce podat žádost o rozvod.“

Čekala jsem na pocit úlevy, který se měl po takovém přiznání dostavit – marně. Možná proto, že jsem intuitivně tušila, že ta nejtěžší část teprve přijde.

„Ty ses vdala a neřekla nám to?“ zareagovala máma nevěřičně.

Například v podobě takových otázek.

„Chtěla jsem vám to říct, ale pak táta umřel a... nebyl ten správný okamžik.“

„Už jsou to *tři roky*, co ti táta umřel, June,“ připomněla máma nechápavě.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak Poppy sklopila oči. Jako vždycky seděla obkročmo na zábradlí verandy. „Jednou spadneš dolů a něco si zlomíš, Poppy,“ slyšela jsem, jak táta láteří, a pocítila po něm neuvěřitelnou touhu. Přitom by v tu chvíli nebyl o nic méně vyvedený z míry. O nic méně zklamaný.

„Už... na tom... nezáleželo.“

Máma vytřeštila oči. „Nezáleželo na tom, že jsi vdaná?“

„Už na tom nezáleželo, protože jsem se s Henrym krátce po tátově smrti beztak rozešla.“

„Ale my jsme tvoje rodina,“ vložila se do toho Lilac. Její tón byl mírnější, i když vypadala podobně otřeseně jako ostatní. „Byly bychom tu pro tebe.“

„Hlavně bychom rády byly na svatbě,“ zamumlala Poppy a pokrčila rameny, když se na ni máma a Lilac podívaly. „Cože? To se ani jedna z vás nediví, proč nás nepozvala?“

„Chtěli jsme tuhle chvíli mít jen pro sebe,“ přiznala jsem tiše.

Máma polkla.

„Nikdo tam nebyl,“ dodala jsem spěšně. „Jen Henry a já. A... naši svědci.“

Teď polkla i Lilac.

„Měla jsi bílé šaty?“ zajímala se Poppy s náznakem provokace v hlase.

„Ne. Šaty ano, ale... ne bílé.“

„A prsten?“ vyzvídala dál.

„Poppy,“ napomenula ji Lilac.

„Byl... Je tenký a ze zlata,“ odpovíděla jsem. „Uložila jsem ho nahoře ve šperkovnici.“

„Zaplatila jsi za něj?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Nechtěl ho zpátky?“

„Poppy,“ ozvala se teď i máma.

„Když se s ním rozešla hned po svatbě, tak bych na jeho místě požadovala ten prsten zpátky,“ odpověděla a pokrčila rameny.

„Máš pravdu. Měla jsem ho vrátit,“ odpověděla jsem klidně, protože jsem věděla, že pod její uštěpačnou slupkou se skrývá uražené srdce. A protože to byla pravda. Měla jsem ten prsten Henrymu vrátit. Několikrát jsem o tom přemýšlela, ale nikdy bych to nepřenesla přes srdce. Ten prsten byl to jediné, co mi po něm zůstalo. Prsten a vzpomínky. Ale někdy nestačí na něco myslet. Někdy to člověk musí cítit. Dotknout se toho. Držet to.

„Nemůžu uvěřit, že jsi nám to zatajila, June. Tohle je...“ Máma zavrtěla hlavou. „Věděl to tvůj otec?“

„Ne.“

Na zlomek vteřiny vystřídal bolest v jejích očích něco jako zadostiučinění. S mámou jsme měly dobrý vztah, ale ani zdaleka se nepřibližoval tomu, jaký jsem udržovala s tátou, a to v ní čas od času hlodalo. Nikdy o tom nemluvila, ale ve slabých chvílích to na ni dolehlo.

„A jeho rodina?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Henry pochází z Walesu. Stejně při tom nemohli být.“

„Wales.“ Svrážtila čelo, jako by si na něco vzpomněla. „Je to... ten mladík, kterého jsi kdysi chtěla přivést na Den díkůvzdání?“

Skoro neznatelně jsem přikývla a v mámině obličejí to začalo pracovat. I v Lilaciných očích se něco zablesklo. Všechny tři jsme věděly, proč k tomu nedošlo. Máma se v týdnů předtím dozvěděla svou diagnózu a oslava Dne

díkůvzdání se zrušila. Henry zůstal v Portlandu a já jsem jela domů sama. Místo mého nového přítele jsme probíraly terapeutické možnosti a bezbariérové bydlení.

„Potom ses už o něm nikdy nezmínila,“ pronesla Lilac. „Myslela jsem, že to nebylo nic vážného.“ Zamračila se a moje hlava tuto pauzu využila k tomu, aby mi vnutila další vzpomínky. *Rwy'n dy garu di... To je z Pána prstenů?... Ne, je to velšsky... Myslela jsem, že mluvíte anglicky?... To taky mluvíme, ale opravdu důležité věci si říkáme v našem jazyce...*

„To znamená, že přiletěl z Walesu jenom proto, aby ti sdělil, že se chce nechat rozvést?“ zeptala se udiveně Lilac.

„Ne, je tady, aby navštívil přátele v Portlandu.“

„Věděla jsi, že přijede?“

„Ne, samozřejmě že ne.“

Lilac přimhouřila oči. „A on ani předtím nezavolal?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Hloupý tah,“ poznamenala Poppy a vysloužila si další pohled od mámy a Lilac. „No co? Nikdy by nám to neřekla, kdyby se ten její dneska neobjevil.“

„Asi ne,“ přiznala jsem.

Ticho, které poté následovalo, bylo ohlušující. Chvilí jsem se sama sebe ptala, jestli se *někdy* na téhle terase takové ticho rozhostilo.

„Já tomu nerozumím, June. Prostě... to nechápu. To nejsi ty. To...“ Máma zavrtěla hlavou. „Byly jsme přece k sobě vždycky upřímné. Tak jsme vás dívky vychovali.“ Podívala se na mě naprosto nechápavě, jako na záhadu, kterou je třeba vyřešit. „A jak to teď bude dál? Potřebuješ právníka? Musíš letět do... *Walesu*?“

„Ne, jak jsem Henryho pochopila, dá se všechno vyřídit přes jeho advokáta, jestliže... budu souhlasit.“